

Előfizetési ár:

Helyben a hátralévő szinlidényre	3	frt. 50	kr.
Vidékre	5	"	"
Helyben egy óra	1	"	ost. ért.

Mindennemű hirdetések elfogad-
tatnak: kétszer havonta 3 ujkr.
5 ujkr. ismétléseknél 3 ujkr.
Képzési díj minden hirdetésnél 24 ujkr.

MÁRIA.

BESZÉLY.

(folytatás.)

Nem írjuk az innepély apró részleteit le, melyekkel beír a városban fogadák Győröfit, sok effélének volt tanuja a t. olvasó is, s azért tán még érdekessége himporát szorosítaná.

Kérésrel ezután Zalárdi Máriánál volt, ott volt templomának bálványánál, melyen Máriát egyedül találta.

Szüzias remegés érzésére futotta át, azért-e, hogy egyedül találta magát Zalárdival? vagy mert kebelének titkos lakóját lelő föl a jöttben?

Zalárdi Máriát még szebbnek, igézőbbnek, áthatóbbnak találta, lelke kinyílt s mintegy otyas-
halóvá tevő a keblében fölfogott érzelmeket. Szobrászi természetnek könnyű lengése, mintha harmatjárás volna virágmezőn, s éjszinü selyem hajára tűzött két rózsza, mintha növelni akarnák

arczaján a pirt, melyet hattyu mellének hullám-
zása ütett oda.

Gömbölyű két kara szobrász vésője alá való, vagy lángroptú költők ábránd eszméjéve beillenek.

Mondó, vagy gondola magában Zalárdi.

Hosszason merengett el rajta, s a szavak mint rest adások későre jöttek ajkára.

Majd böcsönatot kért, hogy ígérletét Halár-
várahban nem válthata be, betegsége zárta el őt látásától világának, pedig ki ne vágyta belenéz-
ni világába? s ha kinzé betegsége mult, orszá-
gos ügyekben segédül adá őt Győröfi mellé a téllenségben tépelődő fejedelem.

Mária nem tón neki szemrehányást, mit tán
várt Zalárdi, s fájt neki e közönyösségnek ma-
gyarozott hallgatagsága Máriának, pedig Mária
hallgatott, mert hitt szavainak, mit tudta ő, hogy
lsten a holdcság eszméje mellé uszályhordóul
oda teremté a csalódást?

Angyal lelke nem tudott fölemelkedni a di-
vatvilág azon uralkodó fogalmáig, hogy gyakran
holt üszkők, szenvedélyek czége alatt árultatnak

el, s van ember, ki szavait festett üveg gyöngy-
ként való, értékesek helyett adja el.

Ő hitt Zalárdi minden szavának, s a rész-
vét romlatlan érzete gyöngyözé belsejét, ezért
hallgatott.

Később Zalárdi észrevelte a lányka belső
aggályát, mintha féltékeny kiócsét őrzene, egy
perczeire eltávolodék minden gyarlósága.

Cspongó vágja áttört más világba, mely-
ben ábrándos álmak ki nem elégítenek, lelke emel-
kedett, testében reszketett.

A vágy, az őszön kergeté föltárni szívét,
szerelmének hazáját.

Mikor volna kedvezőbb alkalom, mint mikor
magánosan van két szív, tanu nélkül?

Zalárdi elrebegé szerelmét Máriának.

Ott állott ő, Mária előtt; várva a megvál-
tás, az idvezítés örök boldogító szavát.

S Mária mintha semmi újat, semmi megle-
pöt nem hallana, mintha mindazt, mit neki Za-
lárdi monda, már régen, régen lakná az ő kis
kebelét, mintha azt, mint Istentől reabizott üt-
köt rég őrizné már, azóta, midőn Zalárdit meg-
látá, és most Zalárdinak szava egy kellemesen
zengő visszhangja volna csak régi ültének; és
mégis, midőn elrepült a szó ajkairól s azt a lán-
goló arcot, azt a reszkető, remegő ifjút vallo-
mása közt félve meglopta volna nézésével, egész
lényé folgyalt a reszkető ő is, mint levél, me-
lyet erős vihar lenget meg.

Vagy nem vihar volt-e, mely őt megresz-
ketteté? igen, a szerelem vihara, de mely nem
pusztít, rombol, semmisít, hanem hord, épít bol-
dagságot.

Ki volt mondva a szó, melynek erejét ő rég
érezte, de melynek neve előtte nem volt tudya,
részvét, bizalom, a testvéri szeretet gyöngéd ér-
zete, vonzalma volt-e az, melyet Mária érzett
Zalárdi iránt, azon percztől, mióta megpillantá
őt? vagy egy más névtelen érzelm? sokszor
gondolkozzék Mária, mert az, mit Csatár említett,
előtte megfoghallan költői rajongásnak tetszék.

Most érezte ez érzet vonzalom fűségét,
kéjét, báját és varázsát.

Mintha Csatár azt nem olyan szépen hang-
zóan, nem oly értékesen mondta volna el mint
Zalárdi; mintha ennek ajkiról egészen más je-
léntősége volna, s csak ismeretést mondana, mit
ő szívében régen táplált, mint mikor valamit
mondani akarunk, de az nem jön ajkainkra s más
eltalálja azt.

Zalárdi sejtette, látta: e lányka szereti őt,
megfogta kis kezét s megcsókolta azt, s szólt:

„Oh mondd Máriám! e földnek anyyala, éde-
ne! hogy szerelmem meghallgatod, hogy szeretsz?”

A lányka hallgatott, mintha félne kimondani
a szót, vagy szégyenlené.

„Oh mondd imádott Máriám! mondd ki üd-
vömet, mondd ki rám paradicsomot, melyet
Isten az emberiség boldogsága hazájául állí-
tott föl.”

„Igen! rebegék reszkető piros ajkai Máriá-
nak: „Szeretlek Jenő!” s vakonytelen hullott
szűzies szemérmében az álélt boldog ifju ke-
belére.

Ha nem mondanám is, kitáratnak t. olvasó-
nőim, hogy ez első boldog percében az üdvös-
ség regén, midőn a szerető kebelnek minden
dobbnását olvasá Zalárdi saját kebelén, midőn
szívta azt a forró leget, mely a kis kebelben a
szerelem szenvedélyére hevül föl, s érezte azt a
szűzies illatot, mely a két gyermek halmon szál-
lott föl, Zalárdi csókot adott arra a gyönyörű
égő arezocskára.

Van-e boldogabb perc a szerelem világ-
ban ennél? van-e üdvözítőbb jelenet a szerelem-
ben ennél? mikor távol minden földi, érzékies
szenvedély szennyező, szívjuk a legelső szűz
harmatot, melylyel a szerelem hintette be a le-
ány kebelét?

En azt hiszem nincs!

Nekem ugytetszik, minden más perc egy
elrepülő himpóra, egy elszálló hamva a birt sze-
relem égiességének, nem mondom, üdvezítő ere-
jének is.

Zalárdi boldog volt, mint boldog az, ki sze-
relme szíve eszményképét bírja, naponkint meg-
látogatá Máriáját, s élvezte azon boldogító kéjt,
mit két szerető szív találkozására ad, ugylátszik
viszonyuk Mária rokona előtt is tudva lőn, ki
szinte örömet fogadta Zalárdit, s ha a szokott
időben vagy egyszer hivatalos teendői miatt Za-
lárdi nem jöhetett el, még ő aggódott jobban,
mint Mária; mert ez hitt az ifjunak erősen, mint
hű keresztény az idvezítő tanában.

Csak azon eszme zavará meg boldogságu-
kat, hogy a hon veszélye, a harc, melyet Bé-
kesi akar hozni saját nemzetére, hazájára, kö-
zel van, s akkor Zalárdinak távozni kell, marad-
hatna-e hon becsületes honfi? és jó honleány
szerethetne-e oly ifjút, ki gyáván félre áll a ve-
szély előtt?

Mária szerette szerelmé egész erejével Za-
lárdit, de szerette hazáját is lelkéből, s ha lát
neki, mikor rá gondolt, hogy Zalárdi megy a harc
kétes jövőjére, de bizton állítjuk, hogy neki fá-

jóbb lett volna az, ha Zalárdiban nem látott volna akaratot megvívni a honért, annak árulóival.

Az akkori korban lovagiasabb volt a szerelem is. Az akkori korban a lányok nagyobb része szerette a hont, és szerette úgy, hogy szerelmét is — ha szükség vala — áldozatul viendéné, bár aztán belészakadt is szívének!

Náluk a honszeretet erős volt, mint a kebelnek szerelme!

MEZÖVÁRI

(folytatása köv.)

A rózsza.

Büszkén emelte fejét a
Rózsza a virágok között,
Bibor ajkán a hajnaltól
Reá sirt harmat gyöngyözött.

Zöld ruhába öltözteté
A természet büvös keze,
Dajkájának a lágy szellőt
Rendelé, hogy játszek vele.

Szép volt... szép mint egy királynő,
Magasra szálltak vágyai,
Tündérmesék gyönyöreit
Susogtak édes álmiai...

Szerelmes volt belé a méh,
De hasztalan döngécselé
Ábrándos szive érzetét...
A rózsza büszkén megveté.

Öröm álomból ébredett
A rózsza föl egy reggelen,
Meghalva látta a méhet
Előtte egy zöld levelen.

De nem volt egy szánó könnye
A haldoklót megnyugtató...
Nem egy sohajtás kebléből
A fájdalmat elaltató.

Gyors szárnyakon szállt a lezke,
Vig hangokat beszélgetett,
Szerelmet esküdött ajka
a rózsza bele szeretett.

Csókmámorba merültek el,
Tündérmesét álmodtak át...
De csak mese volt az álom,
Gyász szülte a regg hajnalat.
Messze szállt a lepke szárnyán,
S midőn a rózsza ébredett,
Megcsalva látta magát,
S még csak könnyet sem ejthetett.

Elvonult arczáról a pir,
Fájdalmában elhullatta...

Büszke fejét, meiy égneek állt,
Búsan a földre hajtotta.

Egy fergeteg irtó keze
Leveleit szélyeltépte,
S szemfedőül a megvetett
Méh hamvaira fektette.

TAR CSATÁR.

Vegyesek.

— Jövő kedden, dec. 20-án, a helybeli nemzeti színház fenntartási költségeinek pótlására adatik kettős világítás és teljes diszú kiállítással HUNYADI LÁSZLÓ. Eredeti történeti opera 4 szakaszban. Szövegét írta Egresi Béni, zenéjét Erkel Ferencz, a pesti nemzeti színház karnagya. E nemzeti intézet fenntartása, s a nagy nemzeti mű diszes előadása tekintetéből, méltán reméljük, hogy a hazai művészetekért lángoló, nemcsak helybeli, de vidéki közönség is szívesen meghozza hazafias áldozatát.

— A párisi „Orpheon“ színház igazgatója Delaporte ur, a jövő év tavaszán 4000 francia énekes-sel fogja Londont meglátogatni; ha Szombathelyre mennének, ott minden énekesre jutna egy szál publikum. (Gy. Köz.)*

— 1843-ban hall meg, 98 éves korában, Byrne Tamás színész, Garrick társa a Drurylane színháznál. Százezer font sterlinget hagyott maga után. (Ennyit aligha szerez, vagy hátrahagy valamelyik a mostani számtalan Garrickok közül.

— 1700 körül az operadüh Némethonban oly fokra hágott, hogy minden ünnepélyre egy új operát igényeltek. Rudolstadtban azon időben egy operát adak elő e czim alatt: „A felsőség bölcsessége, a serfözésről kiadott rendeleteiben.“

*) Másutt sem jutna két szál.

Szerk.

Érkeztek:

- ^{13/12} Báthori Dániel, ref. esperes, Székről.
Vojth Miklós, ügyvéd, Szamosujvárról.
Dózsa Sándor, földb., Palatkáról.
Bíró Antal, „ Kiskapusról.
Sándor Sámuel, „ Keczedről.
Bíró József, „ Pánczélcehről.

Elutaztak:

- ^{13/12} Báró Inczédi Sámuel, földb., Forróra.
Gróf Toldalagi Victor, M.-Vásárhelyre.
Farkas Mihály, kereskedői ügyvivő, Szébenbe.
Blau Adoll, kereskedő „
Zeiller János, praefectus, Gerendre.
Farkas Lajos, kereskedő, Sz.-Somlyóra.
Almádi István, földbirtokos, Szopórra.
Fosztó Ferencz, földb., Pánczélcehre.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHALY.

NEUZETI

SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélylyel.

Kolozsvártt, ma, esztörtökön, december 15-kén, 1859.

A fennálló országos színi választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti dalszínházaság által adatik:

ARAB

Eredeti énekes népszínmű 3 szakaszban. Irtá Szigligeti, zenéjét Szerdahelyi.

I-ő Szakasz:

II-ik Szakasz:

III-ik Szakasz:

Arokenság.

Hamis váltó.

Orangyal.

Személyzet.

Licht, negykereskedő	Simenyi.	Daróczi, földesúr	Tar.
Lichtné.	Bodorfiné.	Bókoli, mindenese	Bartha.
Adél, leányuk	Follinusné.	Poplavec	Paulay.
Kövesdi Péter, pesti ügyvéd	Komáromi.	Rákosi, tanácsos	Felix.
Kövesdi András, falusi ügyvéd, atyja	Palatkai.	Földesi, szolgabíró	Alajos.
Erzsók, neje	Alajosné.	Kátrádics, szolgabíró	Szabó Mócsi.
Zsuzsi, leányuk	Sch. Minká.	Mohai	Turcsányi.
Buzgó Pál, közbirtokos	Vadász.	Vendéglős	Bokor.
Ferke, fia	Gerocz.	Pinczér	Szücs.
Nanet, szobalány	Szabó Eszter.	Inas	Beczka.

A 2-dik bérlet utolsóelőtti előadása ma levén, a 3-dik bérletár befizetésére a t. cz. közönséget tisztelettel felkéri. A színházgazdóság.

Szombaton, december 17-én, Bodorfi Henrik jutalmára adatik:

TROBADOUR

Nagy-opera 4 felvonásban, irtá Cammarano, Salvator, fordította Nádaskai Lajos, zenéjét irta Verdy. — Ferenczi Izabella szabadság idejének használata után Azucena szerepében először lép fel.

Helyek ára: Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Alüszti jegy 21 kr. Karzat 18 kr. osztr. ért.

Kezdeté fél 7 órakor, vége 9 után.